

ВЕДМІДЬ-МУЗИКАНТ

ВЕДМІДЬ-МУЗИКАНТ

КАРЕЛЬСЬКА
НАРОДНА
КАЗКА

или дід із бабою. Було в них два сини. Старшого звали Тойво-Несміян. Хороший він був, роботящий. Тільки дуже вже похмурий та мовчазний.

Рибу на озері ловить — мовчить..

Сосну в лісі рубає — мовчить.

Лижі майструє — мовчить.

От він який був, Тойво-Несміян!

А молодшого звали Матті-Веселун. Хороший був хлопець. Працює—пісень співає.

Умів він на кантеле-гусельках грати. Як заграє танцювальну — самі собою ноги в танець ідуть. От який він був, Матті-Веселун!

Поїхав раз Тойво-Несміян у ліс по дрова.

Вибрав сосну гарну й давай рубати. Пішов по лісі стук та тріск. А біля тої сосни ведмежий барліг був. Прокинувся ведмідь.

— Це хто стукотить, мені спати не дає?

Не любив ведмідь людей і намагався налякати їх, з лісу вигнати. Виліз він з барлога, дивиться — хлопець сосну рубає.

Ох, розсердився хазяїн-ведмідь:

— Ти чого в моєму лісі стукотиш, спати не даєш? Геть!

Та як ударить хлопця — тільки одежина затріщала.

Впустив Тойво сокиру, покотився по снігу, перекинувся та просто в сани й звалився.

Смикнула коняка, помчали сани по кучугурах, по пеньках, по галявинах...

От воно як було!

Приїхав Тойво-Несміян додому — ні дров, ні сокири, одежина розірвана, сам ледве живий.

А дрова ж потрібні — в печі топити нічим!
От поїхав у ліс Матті-Веселун, їде, грає й
пісні співає.

Приїжджає Матті в ліс та й бачить: стоїть
сосна, з одного боку надрубана, а поруч соки-
ра лежить.

— Еге, та це тут Тойво рубав!

Підняв Матті сокиру, націлився сосну ру-
бати, та передумав:

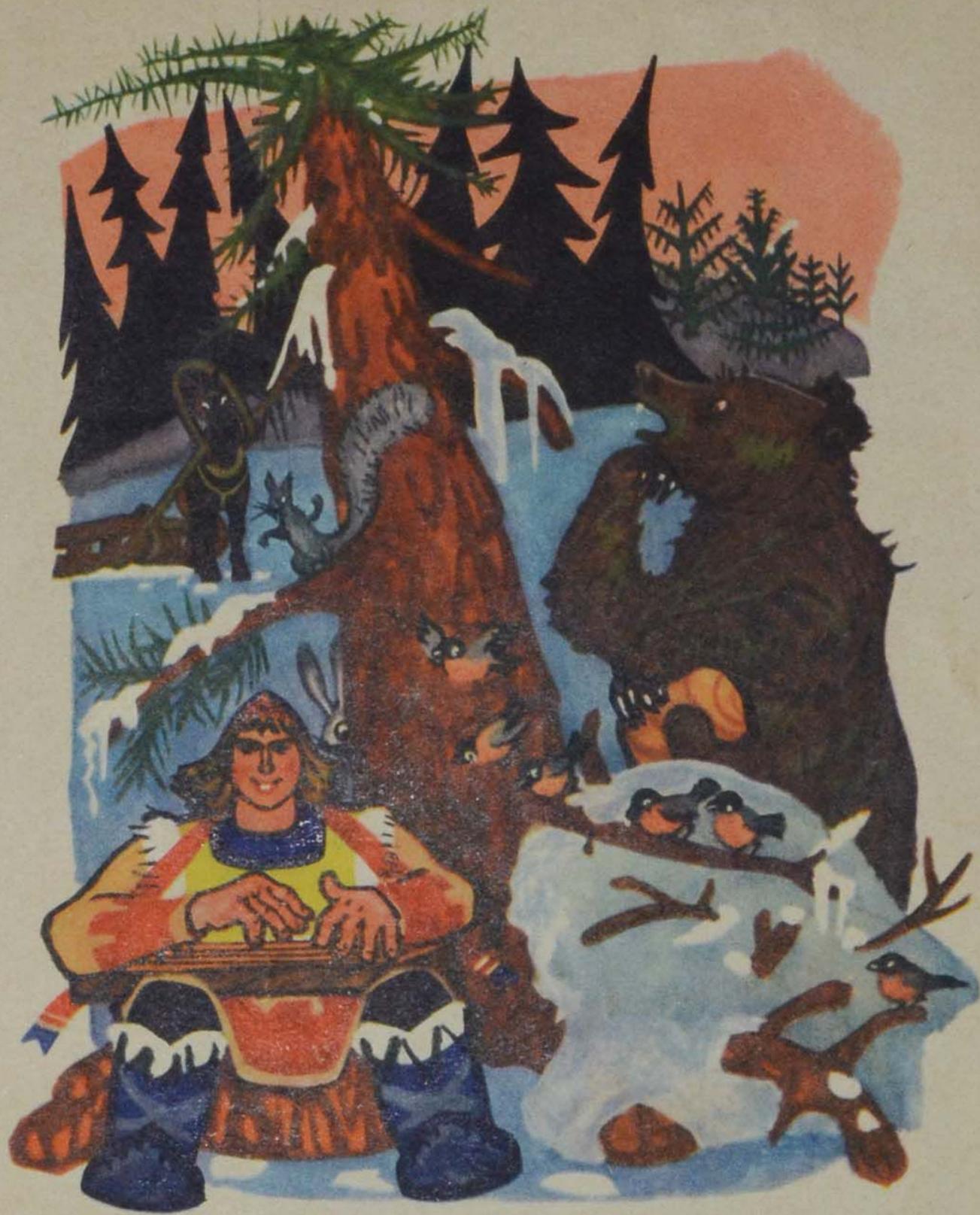
— Дай-но спершу на кантеле пограю —
веселіш робота піде!

Сів на пеньок та й заграв. Пішов по лісі
дзвін. Прокинувся хазяїн-ведмідь.

— Хто це дзвонить, мені вуха лоскоче?

Виліз з барлога, бачить — хлопець на кан-
теле грає, шапка в нього — на потилиці, бро-

ви — дугою, очі — веселі, а сам — пісню співає!

Запросились у ведмедя ноги в танець.

Затанцював ведмідь, затупав, заревів:

— Ух, ух, ух, ух!

Перестав Матті грати. Перевів ведмідь подих і каже:

— Навчи мене на кантеле грати... От би мої ведмежата затанцювали!..

— Можна, — каже Матті-Веселун.

Дав ведмедеві кантеле в лапи. А у ведмедя лапи товсті — ох, як погано грати!

— Ні, — каже Матті, — погано ти граєш! Треба тобі лапи тоншими зробити.

Повів він ведмедя до товстої ялини, розщепив її сокирою і в шпарину клин загнав.

— Ану, хазяїне, сунь лапи в шпарину!
Сунув ведмідь лапи в шпарину, а Матті по
клину як стукне! Вилетів клин — ведмедеві
лапи й прищемило.

Заревів ведмідь од болю:

— Не хочу грати! Відпусти мене додому!

— А будеш людей лякати? Будеш із лісу
гнати?

— Не буду! — реве ведмідь. — Відпусти!

Загнав Матті клин у шпарину, витягнув
ведмідь лапи й мерщій до барлога втік...

А Матті-Веселун нарубав повні сани сос-
нових дров, узяв кантеле й поїхав із лісу.

Їде й пісень співає. От він який, Матті-Ве-
селун!

З тих пір люди не бояться в ліс по дрова
їздити.

6 коп.

МАЛЮНКИ В. ГОЛОЗУБОВА

ПЕРЕКЛАД МАРІІ ПРИГАРИ

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Медведь-музыкант. Карельская сказка.

(На украинском языке)

Редактор *М. П. Лисич*. Художній редактор *О. І. Паславська*.
Технічний редактор *О. О. Матвійчук*. Коректор *Л. Н. Фесечко*.
Здано на виробництво 10. XII. 1964 р. Підписано до друку
27. I. 1965 р. Формат 70×90^{1/16}. Фіз. друк. арк. 0,75. Умовн. друк.
арк. 0,88. Обл.-вид. арк. 0,81. Тираж 200 000. Зам. № 1149.
Ціна 6 коп. ТП-1965—поз. 644. Видавництво «Веселка»,
Київ, Кірова, 34. Друкоffsetна фабрика «Атлас» Державного
комітету Ради Міністрів УРСР по пресі, Львів, Зелена, 20.